

ikke, at det ved dette Spørgsmaals Forhandling egentlig kan have nogen Indflydelse, og jeg haaber iøvrigt, at jeg skal have Hjerte og Mund til, naar Tid er, at yttre mig om denne Sag. Men for Diebliffet vil jeg bekfende, at det forekommer mig, at det snarere kunde være Tiden til at spørge, om vi kunne have nogen Tillid til os selv, om vi ere sikke paa, at vi selv, at danske Mænd, valgte paa den hidtilværende Maade, endnu har for sig alle samles her i Hovedstaden og afhandle deslige Anliggender, om vi kunne have nogen Tillid til Rigsdagen som saadan. Og ligesom nu vore Forsadrede havde den Maneer, og jeg troer, at den er temmelig naturlig for Menneskene i det Hele, at, naar de mindedes om Døden, saa sølte de sig særdeles opfordrede til, efter en apostolisk Formaning, at gjøre det Gode, „medens de havde Stunder“, saaledes skal jeg, endssjøndt for min Deel visfeliggen med megen Selvfornægtelse i dette Tilfælde, dog see til, om jeg ikke kunde bidrage til at gjøre endnu lidt Godt, medens jeg har Stunder, i Henseende til de vestindiske Colonier. Men dette lidet Gode er visnok ikke, at vi foranledige en Sammenkaldelse af en Forsamling, der kan male dem et Ideal for med deilige Farver, hvorom vi saa siden privatim kunne tillade os at tilskrive dem, at det neppe vil blive opfyldt: vi maae derimod snarere bestræbe os for at skaffe dem nogle taalelige virkelige Bestemmelser. Saa vist, som jeg derfor maa fastholde, hvad jeg forrige Gang havde den Ære at udtale i denne Forsamling som min bestemte Overbeviisning, at, var der kun Valget imellem, enten at vedtage det oprindelige Forslag usforandret, eller at følge med Udvalgets Forslag og forkaste det Hele, saa vilde jeg stemme med Udvalget, og saa bittert som jeg end maa beklage, at det ikke er lykkes ved Enighed mellem Udvalget og Ministeren at tilveiebringe et ganske anderledes dygtigt og tilfredsstillende Forslag fremfor det, som jeg ikke maa omtale, og hvortil jeg altsaa kun skal tillade mig at hentyde, saa skal jeg dog, saa-

ledes som Sagerne ere, stemme imod, hvad der unægteligt og umiskjendeligt ved den nu omhandlede § 1 er foreslaaet, reent at lægge Regjeringens Forslag tilside.

Jeg veed ikke, om jeg endnu tør tillade mig at opfaste et Spørgsmaal — jeg er imidlertid overbevist om, at det virkelig vedkommer Sagen og den Paragraph, som nu er under Forhandling. Det er nemlig et Spørgsmaal med Hensyn til et Document, som nyligen er kommet os tilhænde, og hvoraf jeg erfarer en heel Deel tilkommende Ting — naar de skulle udtales i Præsens istedetfor i Futurum, det veed kun Gud, og det er min Trost —, og deriblandt ogsaa, at de „egentlige Told- og Colonialsager“ ere allerede, forsaavidt de angaae Kongeriget Danmark, tilligemed andet Mere, gaaede over til de bestaaende Ministerier, men at de i Fremtiden skulle behandles af Finantsministeriet for hele Monarchiet. Jeg vil nemlig i den Anledning tillade mig at henvende det Spørgsmaal til Finantsministeren, om der er nogle Colonialsager, som i saa Fald ville overgaae til Finantsministeriet, som hidtil ikke have været i Finantsministeriets Magt? Og dertil vilde jeg knytte den Bemærkning, at, forsaavidt jeg forstaaer Sagerne, er det i dette Dieblif, ved det Forslag, som foreligger, som ved en Kjendsgjerning anerkjendt af Regjeringen, at den danske Rigsdag i Forbindelse med Regjeringen, og nærmest i Forbindelse med Finantsministeren i hans Egenskab alene af Danmarks Finantsminister, er berettiget til at afgjøre denne Sag, saavel som den anden Bemærkning, at det skulde være mig meget kjær, om dette Forhold da ved en Beslutning her blev virkeliggjort, om det kom til at staae som en gennemført Kjendsgjerning, at det forholder sig saaledes, idet jeg saa forøvrigt vil oppebie, hvad Erfaringen i Fremtiden vil lære om, med hvilke flere Colonier vi faae at gjøre, naar Colonierne for hele Monarchiet gaae ind under Finantsministeriet.